

EL DEURE DELS CIUTADANS

Llegiu: «En convocar-se les eleccions per a la constitució del primer Parlament nacional, tots els partits, a excepció d'una fracció comunista i dels grups minoritaris, van convenir en la presentació d'una candidatura única, símbol de la unitat nacional i homenatge a l'estreta solidaritat establerta durant segles entre els fills del país, sense distinció de partit, de religió o d'estament.»

Si fa no fa, aquest text resum la història de la majoria de nacions europees alliberades en el moment de llur elevació a Estat independent. En el moment de consolidar el règim de llibertat, tots els ciutadans que durant els anys de submissió havien treballat plegats per la causa de la llibertat eren cridats a formar de nou per a constituir el primer Parlament, i es presentaven en candidatura única, perquè aquell moment, com diu Masaryk, «és el moment més gloriós de la Pàtria».

Gairebé totes, potser totes, les pàtries del món han conegut aquest «moment feliç».

Només el nostre país ha d'ésser testimoni d'aquest espectacle: els seus devots fidels, a l'hora de servir-la amb més lleialtat, desfermen llurs passions partidistes o sectàries per promoure davant l'adversari, que ENTRE NOSALTRES ÉS A L'INTERIOR, una batussa civil, millor, unes «guerretes civils», en les quals gairebé cada patriota forma i mana un estol advers.

Tots n'estem avergonyits, però aquesta és la realitat: els catalans es disposen a establir el primer Parlament prou dividits perquè quisculla s'hi instauri per sotmetre'ns a la més vexant de les servituds: la de l'enemic de la llibertat, nodrit amb la nostra pròpia sang.

Jo no sé si hi ha cap home, cap partit, cap escamot, o cap facció responsables d'aquesta divisió, o si és a la col·lectivitat —i bé podria ésser— a qui en cal culpar. Però sé que els qui han estat patriotes ara i adés, els qui han treballat per la Pàtria, els qui l'han estimada sense esperar recompensa, els qui l'han servida sense sol·licitar cap favor, els qui l'han defensada sense aspirar a cap càrrec ni a cap prebenda, això és, els patriotes sense cap més qualificatiu, tenen en aquests moments un deure: excloure de les candidatures qualsevol nom sospitós de subordinar la causa de la llibertat a qualsevol altra causa. Ara és l'hora de la tria.

Quan tingueu els butlletins de vot a les mans, sigueu exigents com la vostra consciència: el patriota només pot votar patriotes, i té el deure d'evitar que no hi hagi ningú que doni el seu vot a qui en les hores de perill cedeixi a les suggestions de l'adversari.

La malifeta dels 90.000 electors frescs i recents no ha de repetir-se més. Ni la inconseqüència dels qui van deixar de costat En Pompeu Fabra. Ni la turpitud dels qui

afavoreixen en corporacions públiques, mesos i mesos, els més agosarats servidors de ço que ja no és.

Si per a un demòcrata el vot és l'home, humana és la causa dels ciutadans lleials: inscriviu, doncs, damunt les vostres paperetes el nom d'aquells de qui esteu convençuts que en pròxims conflictes possibles seran al costat dels qui propugnen una política solidària de llibertat.

J. V. Foix

[13-XI-1932]